

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

**ETGAR
KERET**

**HAIDE,
ZBOARĂ
ODATĂ**

Traducere din ebraică
de Ioana Petridean

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Paper Print – Brăila

ETGAR KERET
FLY ALREADY
Copyright © 2018, Etgar Keret
All rights reserved

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KERET, ETGAR

Haide, zboară odată / Etgar Keret; trad. din ebraică de Ioana Petridean. –

București: Humanitas Fiction, 2021

ISBN 978-606-779-884-5

I. Petridean, Ioana (trad.)

821.411.16

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

Lui Eli și Gai

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul s-a întâmplat când a plecat Odelia cu copilul. Lucram în perioada aceea ca îngrijitor, curățând cuști de animale pentru un circ românesc care tocmai ajunsese în oraș. Terminasem de curățat cuștile leilor de vreo jumătate de oră, la fel și pe cele ale urșilor, dar cuștile elefanților erau un adevărat dezastru. Mă durea spinarea, iar lumea întreagă mirosea a excremente. Viața mea era o ruină, și mirosul de rahat se potrivea perfect. Simțeam de ceva vreme că am nevoie de o pauză. Mi-am găsit un locșor undeva lângă o cușcă și mi-am rulat o țigară. Nici măcar nu m-am spălat pe mâini înainte.

După câteva fumuri, am auzit în spatele meu o tuse scurtă, ca și cum cineva și-ar fi dres glasul. Era directorul circului. I se spunea Ijo și câștigase circul la un joc de cărți. Românul bătrân care fusese inițial proprietarul circului avusese trei regine, însă Ijo avusese patru. Mi-a spus toată povestea în ziua în care m-a angajat.

— Ce nevoie mai ai de noroc, când știi să trișezi? mi-a zis, făcându-mi cu ochiul.

Eram sigur că Ijo se va înfuria pe mine din cauză că-mi luasem pauză înainte de a-mi fi terminat treaba, însă nu părea deloc supărat.

— Spune-mi, mi-a zis el, vrei să câștigi ușor o mie?

Eu am încuviințat printr-o mișcare a capului, iar el a continuat:

— Tocmai mă întorceam din cortul lui Istvan, ghiuleaua noastră umană. E mort de beat. N-am reușit să-l trezesc, iar reprezentarea ar trebui să înceapă într-un sfert de oră...

Mâna întinsă a lui Ijo a trasat în aer bolta pe care o descrie o ghiulea umană, degetele lui scurte oprindu-se în dreptul frunții mele:

— Îți dau o mie în bani gheață, dacă îl înlocuiești.

— Dar n-am mai fost niciodată aruncat dintr-un tun, am spus eu, trăgând încă un fum din țigară.

— Ba sigur că da, a zis Ijo, e ca atunci când te-a părăsit iubita, ca atunci când fiul tău ți-a spus că nu mai vrea să te vadă, pentru că ești un zero barat, ca atunci când mâța aia grăsană a ta a fugit de acasă. Ascultă, pentru a deveni ghiulea umană nu trebuie să fii nici flexibil, nici iute, nici puternic, nu trebuie decât să fii singur și amărât.

— Dar eu nu sunt singur, am protestat.

— Serios? a întrebat Ijo rânjind, atunci ia spune-mi tu mie, și să lăsăm deoparte sexul, când ți-a zâmbit ultima dată o femeie?

Înainte de spectacol, m-au îmbrăcat într-un costum de zale. Am întrebat un clovn bătrân, cu nas roșu, uriaș, dacă nu ar trebui să mi se facă un instructaj înainte de reprezentație.

— Important este, a bâiguit el, să-ți relaxezi trupul. Sau să ți-l contracti, ori una, ori alta. Nu-mi mai amintesc bine. Și mai trebuie să te asiguri că tunul e orientat drept înainte și că nu ratează ținta.

— Asta-i tot? am întrebat eu.

Chiar și așa, îmbrăcat în costumul de zale, duhneam încă a rahat de elefant. Directorul cercului a venit la mine și m-a bătut pe umăr.

— Nu uita, mi-a zis el, după ce trag cu tine spre țintă, te întorci pe scenă, zâmbești și faci o plecăciune. Și chiar dacă, Doamne ferește, te doare ceva, sau mai rău, îți rupi ceva, trebuie să ții totul în tine, trebuie să ascunzi asta, pentru ca publicul să nu vadă nimic.

Spectatorii păreau chiar fericiți. I-au ovaționat pe clovni care mă îndesau pe țeava tunului, iar cel înalt, cu o floare care stropea cu apă, m-a întrebat, cu doar o secundă înainte de a aprinde fitilul:

— Ești sigur că vrei să faci asta? Este ultima ta șansă de a te răzgândi.

Am încuviințat, iar el a zis:

— Știi că Istvan, ghiuleaua umană dinaintea ta, zace pe un pat de spital, cu zece coaste rupte?

— Nu-i adevărat. E doar beat. Doarme acum în cortul lui.

— Cum spui tu, a zis oftând clovnul cu floarea care scuipa apă, după care a aprins fitilul.

Privind acum în urmă, trebuie să recunosc că gura tunului fusese potrivită într-un unghi mult prea ascuțit. În loc să lovesc ținta, am zburat tot mai sus, am făcut o gaură prin pânza cortului și am continuat către cer, sus, sus de tot, puțin deasupra stratului de nori negri care-l acopereau. Am trecut pe deasupra bătrânului cinematograf în aer liber abandonat, în care veneam pe vremuri cu Odelia; pe deasupra parcului prin care câțiva stăpâni de câini se plimbau, ținând în mâini pungi de plastic foșnitoare, iar printre ei și micuțul Max, care se juca tocmai atunci cu o minge și care, în clipa când am zburat pe deasupra lui, a privit în sus, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna; pe deasupra străzii Yarkon, chiar în margine, acolo unde se află acareturile ambasadei americane, l-am văzut pe Tiger, motanul meu grăsan, în timp ce încerca să prindă un porumbel. După câteva secunde, când am aterizat în apă, câțiva oameni care se aflau pe plajă s-au ridicat în picioare și au început să mă aplaude, iar când am ieșit, o tânără cu cercei în nas mi-a întins prosopul ei și mi-a zâmbit.

Când am ajuns înapoi pe strada pe care se afla ciroul, hainele mele erau încă ude, iar totul în jur fusese cuprins de întuneric. Cortul era gol, iar în mijlocul lui, lângă tunul din a cărui țevă fusesem aruncat, ședea Ijo, numărându-și banii.

— Ai ratat ținta, a mârâit el, și nici nu te-ai întors să saluți publicul, așa cum ne-am învoit. Pentru asta te penalizez cu patru sute de șekeli.

Mi-a întins câteva bancnote mototolite, iar când și-a dat seama că nu vreau să le iau, mi-a aruncat o privire de dur est-european și mi-a spus:

— Ce vrei, măi, omule? Să iei banii, sau să te pui rău cu mine?

— Lasă-i încolo de bani, Ijo, i-am zis eu făcându-i cu ochiul și apropiindu-mă de gura tunului, haide, fă-i o favoare prietenului tău și mai trage-mă o dată.

Cuprins

Prima dată înainte de ultima dată	
când am fost tras cu tunul	7
Haide, zboară odată.	12
O floare cu inimă de aur	21
Tod.	32
Concentrat auto	40
Noaptea	49
Ferestre	52
Luăm mâine casa de marcat.	71
GooDeed	85
Tort sfărâmicios	97
Piure cu tata	113
Șopârla arctică.	125
Scara	135
Yad Vashem	147
Zi de naștere tot anul	154
Alergii	160
Mucegai	170
Chipsuri	174
Tabula rasa	179
Acasă.	198
Pineapple Crush	204
Evoluția unei despărțiri	245